

Allah-u-Teâlâ (c.c.) bazı idrak edemeyeceğimiz sebeplerden dolayı cemaatimizi öyle bir iş için seçmiştir ki sayılarımıza bakarak, mali durumumuza bakarak, ilmi durumumuza bakarak, tecrübemize bakarak, ahlak ve terbiyemize bakarak değerlendirecek olursak her açıdan bu kadar zayıf bir cemaat için bırakın o yüce işi, onun onda birini hatta binde birini dahi yapmak mümkün görünmemektedir. Ama buna rağmen her tür imkân eksikliği; bazen bizim bazen düşmanlarımızın ve bazen de zamanenin durumu yüzünden oluşan muhalif rüzgârlarına rağmen sürekli gelişmemiz sadece Allah'ın (c.c.) bir lütfudur. İnsan akli bu aksi duruma rağmen gelişimizin sebeplerini çözemez.

Bir düşününüz; bizim tüm eksikliklerimiz ve hatalarımıza rağmen cemaat böyle gelişip boy atıyorsa arkadaşlarımızın her birisi Allah'ın fazıllarını hak edecek hale gelirse bu gelişimimiz ne hale gelir, ne kadar hızlanır.

Hala cemaatimizin hatırı sayılır bir kısmı tembel, gafil, umursamaz ve sorumluluklarından habersizdir. Dinlerin büyüyüp sağlamlaşması için şart olan gereksinimlerden yoksundurlar. O huşu, o ağlayıp sızlamalar ve yakarmalar, o sıcacık akıp giden gözyaşları, insan gönlünü paramparça edip Allah'ın (c.c.) ihsanı ve yüce varlığının önünde atan alçak gönüllülük hala birçoğumuzun hayatında görünmemektedir.

Büyük bir kısmımızın geceleri ve gündüzleri aynıdır. Ne gündüzleri uyanık sayılır ne de geceleri ayık. Gece boyunca ölü cesetler gibi yataklarından ayrılmadıkları gibi gündüz vakti de gaflet perdelerinin arkasında geçirirler. Böyleleri hakkında “geceler bile gündüz oldu” diyemeyiz. Tam tersine “gündüzleri dahi geceler kadar ölüleştirdi” demek zorunda kalıyoruz. İnsanı heyecandırıp yerinde duramaz hale getiren dualar birçok insanın hayatlarının bir parçası değildir.

O öz değerlendirme ki insanı tespih etmeye itiyor, Allah'ın nimetlerinin farkındalığı ki insanın dilini ister istemez tamamen gayri ihtiyari bir şekilde hamdetmeye zorluyor, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) ihsanlarının hissi ki durup dururken ona salâvat yollamaya mecbur bırakıyor; maalesef çok azımızın özelliğidir. Sözün özü Kur'ân-ı Kerimin;

“Fakat sen içlerinde bulunduğun sürece Allah onları azaba uğratmaz. On-lar bağışlanmayı diledikçe de Allah onlara azap etmez.” Enfal Suresi 34

ayetinde anlattığı özelliği pek az insanda görülmektedir. Bize dünyada olmanıza rağmen dünyadan kopmuş gibi olun denmişti. Bize “dünyayı terk etmek dinin amacı değildir çünkü savaşılmaması gereken fitnelere kaçıp ayrı duran korkaktır” denmişti. Gözü olmayan “ben harama bakmam” diyorsa yalan söylüyordur. Sağır birisi “etrafımda gıybet yapılırsa kulak asmam” derse yine dikkat çekmez. Aynı şekilde dilsiz “kimseye küfür etmem” diyorsa insanların gözünde ermiş sayılmaz. Bize “dünyada yaşayıp herkesle görüşmeye rağmen kalbinizi temiz tutun ve hiçbir halde Allah’tan (c.c.) gafil olmayın; işte o zaman muttaki olursunuz” denmişti. Ama birçoğumuz bu nasihatın sadece bir kısmını aldı; diğerini göz ardı etti. “Bize dünyadan kopmamız emredilmiştir” dediler. “İşte bu yüzden dünyaya gidiyoruz” dediler. Ama nasihatın ikinci kısmından bahsetmezler. “Dünyanın içinde olmasına rağmen hiç alakanız olmasın” kısmını hiç sorgulamadan unutup verirler.

İman sadece işine geleni yapmak değildir

Onlara “dünyaya gidin ama vücudunuza yağ sürerek gidin” denmişti. Yağlı bir cismin üzerinde su durmaz; kayıp gider. Dünyanın çekici ve haz verici lezzetlerinin suyu istediği kadar üzerinize fıskırsın size etkilemeyecektir. Ama gelin görün ki birçok arkadaşımızın durumu her gün sahura kalkıp tıka basa yiyip oruç tutmayan kadın gibidir. Bir gün patronu ona “sahurda senden bir şey istemiyoruz zaten. Madem oruç tutmayacaksın neden kalkıyorsun” diye sorunca o da “efendim; ne namaz kılıyorum, ne de oruç tutuyorum. Sahur da yemezsem resmen kâfir olurum” diye cevap verdi.

İşte bazılarımızın durumu da böyledir. İşlerine gelen kısmını alırlar ama zor ve fedakârlık gerektiren kısmını bırakırlar. Efendilerinin onlara “gidin; dünyada kalın; dünyevi işlerinin bir parçası olun” dediğini hatırlarlar ama hemen arkasından dediği “Dikkat; sakın kalbiniz o bataklıkta kalmayın” kısmını unuturlar. Dünya nimetlerinin insan için yaratıldığını hatırlarlar ama insan kalbinin sadece Allah (c.c.) için yaratıldığını unuturlar.

Öğrencilik zamanından bir olay hatırlıyorum. Şimdi vefat etmiş çok ihlâs dolu bir çocuk vardı. Onu bir gün çok hırslı bir şekilde revari’ler[1] yerken gördüm. O yaşıma göre belki de diğerleri gelip katılmasınlar diye hızlı yediğini sandım. “Neden bu kadar çabuk çabuk yiyorsun?” diye sorduğumda o da “duyduğum kadarıyla Vâdedilen Mesih revari’leri çok seviyor” dedi. Ben de “ama Vâdedilen Mesih (a.s.) sadece revari değil Estrin Şurubu adlı çok acı bir ilaçta kullanıyor. Onu da yiyin öyleyse” dedim.

Velhasıl cemaatimizin bir kısmı sadece tatlı olan bölümünü kucaklıyor. Hıristiyanlığın “hiç evlenme; bekâr kal” öğretisini duyunca hemen cemaatin kitaplarını çıkartıp “bakınız İslamiyet ne kadar güzel bir öğreti sunmuştur” derler. Aynı şekilde Hindular kendi atalarının nasıl da gece gündüz yıllar boyunca ters asıldıklarını veya buz gibi suyun içinde durduğunu veya güneşin kavurucu sıcaklarının altında durup güneşe baktıklarını anlatınca bizimkiler hemen gülümseyip kafalarını “vay halinize” dercesine sallarlar. “İslamiyet’in öğretisi buna nazaran ne kadar üstündür” derler. “Dinimiz bize Allah’ın nimetlerini ret etmemeyi emretmiştir” derler. Kur’ân-ı Kerimin bu konuda;

“Bizim nimetlerimizden faydalanın”

Dediğini hatırlatırlar. Bütün bunları yaparlar ama gelin görün ki diğer ayetlerini tamamen unutuverirler. Allah (c.c.) ile kıyaslayınca canlarınızın, mallarınızın, eşlerinizin, çocuklarınızın, kardeşlerinizin ve akrabalarınızın birer hiç gibi olmasını hatırlatan ayetleri dile getirmezler.

“Bilin ki eğer bunların sevgisi ağır basmaya başlıyorsa siz bir hiçsiniz”

diyen ayetleri görmemezlikten gelirler. Unuturlar ki Allah (c.c.) müminin canını ve malını cennetin vaadiyle satın almıştır[2]. Kur’ân-ı Kerimin şöyle buyurduğunu göz ardı ederler;

“Siz kitabın bir kısmını uygulanabilir deyip diğer kısmını terk mi ediyorsunuz?”

Böyle fedakârlık mı olur? Özveri bu mudur? Bu nedir ki yarısını kabul ettiriyor ve kalanını bıraktırtıyor. O da tatlı olan yarısı. Bu konularda uyanamadığımız müddetçe başarılı olamayız. Bu büyük bir âlim olmanızı gerektirmez. Bazı cahiller “biz din âlimi değiliz ki; bu inceliklerini anlayamayız” derler. Oysaki dinimiz sadece âlimler için gönderilmedi; âlimlerden tutup en cahile kadar olan herkes içindir.

Dinimizi anlamak için alim olmak gerekmez

Temeli tamamen basittir; son derece sadedir. Allah'ın (c.c.) tek olduğunu inanmak; yani kimseye ondan fazla değer vermemek. Peygamber Efendimizi (s.a.v.) ise O'nun Resulü olarak kabul etmek ve tüm iyiliklerinin yolunun ancak onu taklidinden geçtiğini anlamak.

Soruyorum; bunu anlamak hangi ilmi gerektirmektedir? Bugüne kadar kimse Allah'ı mı daha çok yoksa eşini çocuğunu mu daha çok sevdiğini anlamak için ilme muhtaç olmamıştır. En cahil insan bile kimin için daha çok çırpındığını hissedebilir. "Ben karımı mı daha çok seviyorum; yoksa şu kadını mı; ne olur bana söyleyin" diyen var mı hiç? "Kendi oğlumu mu daha çok seviyorum yoksa komşunun çocuğunu mu; bana anlatın; ilim sahibi değilim ben" diyen gördünüz mü?

Eğer gerçekten böyle sorular soruyorsanız o zaman "La ilaha illallah"ın anlamını da sorabilirsiniz. Eğer kendi çocuğu ve komşunun çocuğu arasındaki sevgiyi ayırt edebiliyorsa Allah (c.c.) ve diğer şeylerin sevgisini de ayırt edebilir. La İlahe'nin anlamı kalan her şeyi bir hiç saymaktır; tamamen değersiz görmektir. Sadece dilinizle "La ilaha" demenizin bir anlamı yoktur. Böyle yalanlar marifet değiller. Bir okumamış köylü bile bu konuda sizden üstündür çünkü köy muhtarı ona gelip "şunu şunu yap" dediğinde hemen "sizden daha mı değerli efendim; olmuş bilin" der. Oysaki gerçekten kendi oğlunu muhtar için feda etme zamanı gelirse hemen kaçacaktır. Çocuğunu korumaya çalışacaktır.

İşte sadece sözle La İlahe deyip gerçek anlamda çocuklarını ve eşlerini ve nefislerini Allah'tan üstün kılan insanların durumu da aynen böyledir. Bu aslında "La İlahe'yi" inanmadıklarını gösterir. Yine soruyorum; bunda anlaşılmayan; büyük ilim gerektiren ne var! İşte bize lazım olan bu imandır ve "bunun için ilim gerekiyor" diye kendinizi kandırmaya devam ettiğiniz müddetçe bunu elde edemezsiniz. "Dini, ilim olmadan öğrenemeyiz" diyenler dünyayı yanlış yere götürürler. İlimin de faydaları vardır ama onlar başkadır. Din ise insanın fıtratında vardır. Kur'ân-ı Kerim görünürde bir kitaptır ama aynı sözler kalbimizin derinliklerinde de mevcuttur. Dışarıdan öğrenilmesi gereken bir şey yoktur.